

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἀπὸ τὰ φύλλα πέφτανε δροσιᾶς μαργαριτάρια
στὸν κήπο, ποὺ καθώμαστε καὶ ποὺ τὴν εὐλογοῦσε·
μὴ ἀχτίδα, ποὺ στάνθοσπαρτα ξεψύχαι χορτάρια,
σερβούντανε στὰ πόδια τῆς δειλῆ καὶ τὰ φιλοῦσε.

Ἵστὸ ποταμάκι ὀργυρᾶ γλυστρούσανε τὰ ψάρια.
τὸ περιβόλι ὀλόφωτο στὸ μεσημέρι ἐξοῦσε·
ἐρωτευμένα δυὸ πουλιά πετοῦσαν στὰ ἰλωνάρια
κ' αὐτὴ σὰν κρίν' ὀλόασπρη στὸν ἴσκιο του ἀνθοῦσε

Τὰ χεῖλη τῆς ῥαδούσανε σιγὰ καὶ ξεχασμένα
τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο ποὺ βάσταγε στὸ χέρι
καὶ στὴν ποδιά τῆς πέφτανε τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα.

—Ἔτσι χωρὶς, νὰ φαίνεται στὰ χέρια τῆς μαχαίρι
καὶ τῆς σφαγμένης μου καρδιᾶς τὰ φύλλα σπαρταροῦνε
Ὅταν μοῦ λέν τὰ χεῖλη τῆς πῶς δὲν μὲ ἀγαποῦνε!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

«Σφάλησε τὰ μάτια του ὁ γέρος μου πατέρας
καὶ τὸν ἔκλαψα πικρά. Μὰ ἀφοῦ ἔκλαψα τὸ θά-
νατο ἐκείνου, ἔκλαψα καὶ τὴ δική μου τὴ ζωὴ.
Τί γνώμη εἶχε ἀνυπόφορη! μ' ἔκχευε νὰ μὴ πι-
στεύω σὲ τίποτα. Γέρασα παρὰκαιρά, χωρὶς μιὰ
γλυκεῖα ἀνάμνησι. Ἀχ πῶς τὰ βλέπω ὅλα μαῦρα!
πῶς αἱ φωτεινότεραι εἰκόνες σκιαζοῦνται ἐμπρὸς
μου. Ἀκούω λόγια ὥραϊα, λόγια μαγικὰ, ποῦ
μὲ συγκινοῦν, καὶ ἔξαφνα ἕνα κομμάτι πάγος
γλυστρᾷ στὴν καρδιά μου καὶ ἕνα γέλοιο σατυρι-
κὸ ἀντιλαλεῖ, σὰν νὰ μοῦ λέγῃ·

— Χά χά χά... τὰ πιστεύεις; συγκινήθηκες;
ἦταν λόγια...

Ἐζήλεψα ἕνα μεριμῆγι εὐχαριστημένο μὲ ἕνα
κριθαράκι στὸ στόμα· δὲν πρόφθασα νὰ τὸ καμω-
σω, ἕνα ποδάρι ἄπονο τὸ θανάτωσε.

Γιὰ ὅλους, μὰ γιὰ ὅλους βρίσκεται ἕνας ἄπονος
καὶ μᾶς θανατώνει, μᾶς μακρύνει, σθύνει τὸ κερί,
ποῦ ἐφώτιζε κάθε βήμά μας.

Ἦμουν πάντα μελαγχολικὴ. Σὰν νὰ ἐπρόβλε-
πα μέσα στὴ χαρὰ τὴν παιδική, τὰ βάσανα
καὶ τῆς πίκρας τοῦ μέλλοντος. Ἡ μελαγχολία
ἐκείνη, ποῦ μοῦ τὴν ἐδάπτισαν ἀχαριστίαι γιὰ
τὰ δῶρα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ» ἦταν προϊσθθηκα.

Ἦταν τὸ σύννεφο ποῦ μαυρίζει τὸν οὐρανὸ, πρὶν
νὰ ξεσπάσῃ σὲ βροχή.

Ἀχ τώρα, τί δὲν θὰ ἔδωκα γιὰ νὰ γυρνοῦσε
ξανάστρωτα ὁ τροχὸς καὶ νὰ ζοῦσα πάλι ἐκείνη
τὴ ζωὴ, ποῦ δὲν ἤξερα νὰ τὴ χαρῶ.

Ἀδιόφορον, ἂν ὁ πατέρας ἦταν ἰδιότροπος, ἐγὼ
ἔπρεπε νὰ μὴ μακρύνωμαι· τέτοια εἶνε τὰ γερά-
ματα. Μὰ ὄχι· τέτοιος ἦταν καὶ νέος, γιὰτί πέ-
θανε ἡ μάνα μου παρὰκαιρά.

Διψῶ καὶ θέλω νὰ πιῶ ἀπὸ τὸ ποτήρι, ποῦ
τὸ ἀπέριψα ἄλλοτε.

Διψῶ γέλοια, φωναίς, χαραίς, τρέλλαις, διψῶ...
καὶ ἡ φλογισμένη μου ματιὰ, βλέπει μὲ φρίκη στὸν
καθρέπτη, ἕνα σκελετὸ μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Ἐγώ... δὲν εἰμαι ἐγώ... Οὔτε ν' ἀγαπήσω δὲν
πρόφταζα! Ἀγάπης δὲν ἀντάλλαζα γλυκὸ φιλί.
Λύριο θὰ σκοντάψω στὸ μνήμα... Κάνεις δὲ θὰ
μὲ κλάψῃ.

Θέλω τὴ δροσιὰ μου, τὴ νεότητά μου· αὐτὴν
τὴν χάρι, πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσουν ὅσοι δὲ
χάρηκαν. Ἡ γῆ δὲν θὰ χάσῃ τίποτα· τὸ κορμὶ
αὐτὸ ἀργὰ ἢ γρήγορα εἶνε δικό της. Ἀχ τί ση-
μαίνουν δέκα εἴκοσι χρόνια περισσότερα ἐπάνω στὴ γῆ,
ἀφοῦ θὰ μᾶς σφίγγῃ αἰώνια ἡ κρύα ἀγκαλιὰ της.

Τίποτε... τίποτε... ἄσπρα μαλλιά, πρόσωπο χα-
ρκαμμένο ἀπὸ τὰ βάσανα... αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια,»